

Kerék Imre

TÜKÖRPONTOK AZ ÉJSZAKÁBAN

Kosztolányi témájára

Bandukolva a néptelen, kihalt
éji városon át, a csendet őrző,
komoran magasodó házfalak közt,
melyek mögül mintha minden élet
elköltözött volna rég, hirtelen
megállsz egy halkereskedés előtt,
s látod a kirakat üvegfalán túl:
mint egyetlen élők az éjszakában,
tükörpontyok kerengnek összevissza
cikázva iránytalanul, nyüzsögve egymás
fölött, alatt a haltartó derengő
zöld vizében, csapkodva nesztelen
ezüst uszonyukkal, arany szemük
szemedbe villan a gyér lámpafényben,
s megérted akkor: ez az örökös
nyüzsgés, ez a céltalanul kavargó
tenyészet, mit életnek nevezünk,
borzalmasabb és érthetlenebb,
mint a halál végleges csöndje és
mozdulatlan, sívó szobormagánya.

André András

ELÉGIA

Ladányi Mihály emlékére

Demokrácia? Az hát!
Féktelen szabadság.

Nyomor. Dülledt bőség.
Fű-fa-napéjegylenlőség.

Függsz a Kór keresztjén.
Nem bólíntsz: rendjén.

De szólj csak, szájbavernek.
„Hőbörgő eretnek.”

Kellesz ha kellesz.
„Lesz Tánc vagy nem lesz??”

Kellesz ha járod
bár harapva járod.

Fuss! te földbeásott,
lobogtasd elvásott
hűségés nadrágod.

Morvai Péter

GRÁL - ÚT HÁROM GRÁDUSA

Kiáltás a Csoda-kútba

Öt keresem	elveszertet
elveszertet	azt a Követ
azt a Követ	kinek hives
kinek hives	rejtekébe
rejtekébe	nevem vésve
nevem vésve	hol vagy

hol vagy

hol talállak	vállaimnak
vállaimnak	hattyú-tollas
hattyú-tollas	hattyú-szárnya
hattyú-szárnya	szárnya árnya
holvagy	holva

olla	ötke	anya
őe	őe	őe

Gaius Cassiusnál

dicsőség nevednek Longinus
bevégezted vakmerőn a Művet
vívvel kevert vér a kezéd által
gőgösök a porban
döfésed összezúzta őket
Adonáj a dögszagút lezárta
ütve rája létörök pecsétet

Simon József alkotása

Lázár adeptus éneke

„álmodatlan álmodásba estem
megrekedt a hang süket fülemben
csapdavasként bezárult az ajkam
sötét vala bennem
átok vala rajtam

ám az Ő szavára
lefoszlott az átok
újvilágú szemeimet fölvettem rátok
sírban-apadt vállaimat átölelte újra
átölelt a Mondhatatlan halle-hallelúja”